

POSTANOWIENIE

Dnia 8 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa (...)
przeciwko Skarbowi Państwa - Wojewodzie (...)
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 8 kwietnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powodów
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 24 kwietnia 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) nie obciąża powodów obowiązkiem zwrotu kosztów procesu w postępowaniu kasacyjnym na rzecz pozwanego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W razie powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należy

sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, nie publ.). Powołanie we wniosku przesłanki określonej w punkcie drugim wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (zob. m. in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, nie publ.). Dla skutecznego natomiast powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej.

Zarówno przedstawione zagadnienie prawne, jak i argumentacja powodów powołana w uzasadnieniu wniosku nie prowadzą do stwierdzenia, że wystąpiła przesłanka określona w punkcie pierwszym, powołanie się na jej zaistnienie wymaga bowiem sformułowania zagadnienia prawnego. Temu wymogowi skarżący nie podołali przedstawiając problem prawny w sposób ogólny i opisowy, nie odpowiadający wymogowi sformułowania zagadnienia „do rozstrzygnięcia” (art. 390 § 1 k.p.c.), czyli wyznaczającego dwie możliwe odpowiedzi. Wskazany jako zagadnienie problem prawny nie spełnia także wymogu pytań do uzupełnienia, a sposób jego sformułowania można uznać jedynie za sygnalizację wątpliwości związanych z wykładnią przepisów prawa. Zważywszy na stan faktyczny sprawy potrzeba takiej wykładni nie zachodzi z uwagi na jednolity pogląd judykatury, że zgodnie art. XLIX § 1 p.w.k.c. nie stosuje się nowej ustawy przy ocenie skutków czynu niedozwolonego, który zdarzył się przed jej wejściem w życie (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 1967 r., III PRN 38/67 i z dnia 7 października 2004 r., IV CK 81/04 – nie publ.).

Oczywista zasadność skargi wywiedziona z naruszenia art. 165 w zw. z 157 § 3 k.z. lub art. 415, 417 § 1, 444 w zw. z 445 i 448 k.c. wymagała wykazania w

sposób niewątpliwy, że powodowie wywodzili także roszczenie o zasądzenie zadośćuczynienia z faktu rozstroju zdrowia, a wbrew twierdzeniom zawartym we wniosku ani podstawa faktyczna ani wnioski dowodowe wskazane w pozwie takich okoliczności nie zawierają. Zmiana powództwa polegająca na zgłoszeniu nowego roszczenia obok dochodzonego wymagała natomiast zgłoszenia jej na piśmie (art. 193 § 2¹ k.p.c.).

Zważywszy na motywy Sądu Apelacyjnego i treść uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, brak podstaw do stwierdzenia, że skarżący skutecznie wykazał kwalifikowane, niewątpliwe i widoczne *prima facie* naruszenie przepisów prawa stanowiących jej podstawę.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). Podstawę rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego stanowi art. 102 k.p.c., charakter dochodzonego roszczenia oraz sytuacja majątkowa i osobista powodów są bowiem na tyle szczególne, że należy je zakwalifikować jako przypadek szczególnie uzasadniony w rozumieniu tego przepisu.

db

r.g.